

תפ"ח 16832/04/16 - מדינת ישראל נגד עומר אבו סבית, פארס אל אטרש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 16832-04-16 מדינת ישראל נ' אבו

סבית(עציר) ואח'

בפני כבוד סגן נשיאה השופט נ' זלוצ'ובר כבוד השופטת י' רז-לוי

כבוד השופט ש' פרידלנדר

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עינת בלנרו

המאשימה

נגד

1. עומר אבו סבית ע"י ב"כ עוה"ד דוד יפתח

ועו"ד דותן

2. פארס אל אטרש ע"י ב"כ עוה"ד בר ציון

ואוזן

הנאשמים

גזר דין

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירה שלהריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. הנאשם 2 הורשע בנוסף בעבירות שלנהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח תקפה - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח הרכב מנועי, תש"ל - 1970.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התקיימו בין הנאשם 1 לנאשם 2 קשרי חברות.

הנאשם 1 שירת שירות סדיר בצה"ל ומתוקף תפקידו זה, נשא עמו נשק אישי מסוג רובה M-16 מס' סידורי 3275324 (להלן: "הנשק"). הנאשם 2 הנו אחיו של מחמד אלאטרש, והשניים הנם קרובי משפחה של סלימאן אלאטרש ואיימן אלאטרש.

בין הנאשמים מחמד, סלימאן ואיימן, לבין המנוח, לא הייתה כל היכרות מוקדמת.

בתאריך 15.01.16, נסעו מחמד, סלימאן, ואיימן ברכבו של סלימאן מסוג מיצובישי, לאזור גשר עד הלום, בסמוך לאשדוד. שם נכחו אנשים אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה. במהלך שהותם של מחמד, סלימאן ואיימן במקום, נקלעו השלושה לקטטה עם מי מהאחרים, במהלכה הוכו מחמד ואיימן, ושמשות הרכב של סלימאן נופצו כתוצאה מאבנים שנזרקו לעברו על ידי מי מהאחרים. לאחר האמור, נכנסו איימן וסלימאן לרכבו של סלימאן ונמלטו מהמקום בנסיעה. במהלך הדברים, נמלט גם מחמד מהמקום, בנפרד מאיימן וסלימאן.

לאחר האמור, בסמוך אחרי השעה 23:00, שוחחו איימן וסלימאן בטלפון עם מחמד שהודיע להם, כי הוא נמצא באשקלון, וביקש מהם להגיע לאסוף אותו.

בשלב כלשהו, שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך הקטטה או לאחריה, התקשר מחמד לנאשם 2, וסיפר לו כי הוכה על ידי מי מהאחרים. בהתאם לבקשת מחמד, נסעו סלימאן ואיימן לאסוף אותו מאשקלון. לאחר שעשו כן, נסעו השלושה יחד ברכבו של סלימאן ששמשותיו נופצו, לאזור קריית גת, על מנת לפגוש בנאשם 2.

לאחר האמור, בסמוך לשעה 23:20 התקשר הנאשם 2 לנאשם 1, ששהה באותה העת בביתו, ואמר לו כי למחמד יש בעיות, וביקש ממנו להגיע עם הנשק לכביש הראשי שליד ביתו של נאשם 1 ולהמתין לו, ונאשם 1 עשה כן.

בסמוך לאחר המתואר, אסף הנאשם 2 ברכבו מסוג טויוטה קורולה את נאשם 1, והשניים נסעו ברכבו של הנאשם 2, כשנאשם 1 נוהג ברכב, וכשהם נושאים עמם את הנשק ברכב. הנאשמים הגיעו לכניסה הדרומית של קריית גת, שם פגשו בסלימאן, איימן ומחמד. סלימאן, איימן ומחמד עלו לרכבו של הנאשם 2, כשנאשם 1 נוהג ברכב, ויחד, נסעו כולם לעד הלום, על מנת לחפש אחר האחרים שהיו מעורבים בקטטה, וזאת כשסלימאן מותיר את רכבו ששמשותיו נופצו, בתחנת דלק בקרבת קריית גת. משהגיעו הנאשמים, סלימאן, איימן ומחמד לעד הלום, ולא איתרו את האחרים, חזרו כולם בנסיעה דרומה, בחזרה לתחנת הדלק.

בהגיעם לתחנת הדלק, התפצלו הנאשמים, סלימאן, איימן ומחמד, לשני כלי הרכב, לפי החלוקה הבאה: הנאשמים ואיימן, נשארו ברכבו של הנאשם 2, כשנאשם 1 נוהג, נאשם 2 יושב לצידו, ואיימן יושב במושב האחורי. מחמד וסלימאן עלו לרכבו של סלימאן, כשסלימאן נוהג ומחמד יושב לצדו ומחמד יושב לצדו. במהלך כל ההתרחשות הנ"ל, היה הנשק מונח ברכב לצדו של נאשם 1.

בסמוך לפני השעה 01:50, החלו שני כלי הרכב בנסיעה דרומה על כביש 40 (כאשר רכבו של סלימאן נוסע לפני רכבו של הנאשם 2). במקום ובמועד הנ"ל, נסע בכביש המנוח, ברכב מסוג -----, במרחק לא רב מהמקום בו נסעו אותה עת שני כלי הרכב. בשלב כלשהו, במהלך הנסיעה, בקטע הכביש שבין צומת פלוגות לצומת בית קמה, הבחינו יושבי רכבו של הנאשם 2, ברכבו של המנוח. בסמוך לאחר מכן, שוחחו הנאשם 1 או הנאשם 2 עם מחמד (שנסע כאמור בכלי רכב נפרד), בטלפון, אודות רכבו של המנוח, ועל כך שברכב, ככל הנראה נמצא או נמצאים מי מבין האחרים שהשתתפו בקטטה. שני כלי הרכב, המשיכו בנסיעה מהירה, אחרי רכבו של המנוח. במהלך הנסיעה, כ- 1.5 קילומטרים מצפון לצומת בית קמה, האט או עצר נאשם 1 את רכבו של הנאשם 2 בשוליים הימניים של הכביש, לכיוון דרום, סמוך למחלף בית קמה. גם המנוח, בשלב זה, האט את מהירות נסיעתו או נעצר במקביל לרכבו של הנאשם 2. בשלב זה, התפתחו חילופי דברים בין הנאשמים והמנוח, אשר תוכנם אינו ידוע למאשימה, וזאת בזמן שהנאשמים והמנוח, יושבים בתוך כלי הרכב, ומדברים מבעד לחלונות הפתוחים.

לאחר זמן קצר, במקום ובמועד הנ"ל, או בסמוך אליו, עצר נאשם 1 את רכבו של הנאשם 2, והמנוח עצר אף הוא. בשלב זה, בסביבות השעה 01:50, יצאו הנאשמים מרכבו של הנאשם 2, כאשר מי מהם אוחז בנשק, ויורה לעבר רכבו של המנוח, מספר יריות, בכוונה לפגוע ברכב. אחד הכדורים, חדר אל ראשו של המנוח. המנוח ניסה להשתלב בנתיב הנסיעה, על מנת להימלט מהירי, אך נעצר ככל הנראה בשל פגיעת הכדור בראשו, איבד שליטה על הרכב, חזר אל שולי הכביש, עלה על גבעה סמוכה ונעצר.

מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהירי שירו הנאשמים, או מי מהם, ממעבר קליע דרך ראשו של המנוח, הקליע שעבר כאמור דרך הראש, גרם לנזק נרחב לרקמת המוח, ובפרט לגזע המוח וגרם לאובדן תפקוד מיידי ולמותו כאמור.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו המאשימה תבקש מבית המשפט להטיל על כל אחד מהנאשמים 12 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר, מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט ופיצוי בסך 60,000 ₪ למשפחת המנוח (שיחולקו

באופן שבו ישלם כל אחד מהנאשמים (30,000 ₪). עוד הוסכם, כי הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עובר לגזר הדין, כתנאי להסדר. כמו כן הוסכם, כי על הנאשם 2 תוטל פסילה בפועל ופסילה על תנאי - שאורכה לשיקול דעת בית משפט.

ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את ההסדר והסבירה כי: "כתב האישום תוקן בשל קושי ראייתי משמעותי שהתחדד עם שמיעת הראיות באשר לשאלה מי היורה, שאלה שלמעשה מהיום הראשון היתה שנויה במחלוקת... ככל שנשמעו ראיות ונשמעו כאן העדים המרכזיים הוברר כי לעניין זה תהיה השלכה משמעותית על יסודות עבירת הרצח. החשש היה שהדבר ישליך על שני הנאשמים באופן בו בסופו של יום בית המשפט עלול לקבוע מאחר שהוא איננו יודע מי היורה, לא ניתן לייחס כל אחריות למי מהנאשמים, זה מה שעמד בבסיס ההסדר".

ב"כ המאשימה ציינה, כי קוימה חובת היידוע ביחס להסדר הטיעון כמתחייב על פי דין, וכי היא פנתה לאביו של המנוח אשר נמנע מלהביע עמדה.

ב"כ הנאשם 1 ביקש אף הוא לאמץ את ההסדר והוסיף שיש עד חשוב נוסף שהיה ברכב בעת הירי והוא לא אותר, ולא ניתן לדעת אם היה מאותר לצורך המשפט. לטענתו עדותו של עד זה לו אותר, יתכן שהייתה שופכת אור על האירוע ויתכן שהייתה מגדילה את הערפל. עוד הוא הוסיף, כי גם בכתב האישום המתוקן לא צוין מי משני הנאשמים הוא היורה. עוד הדגיש, כי על פי כתב האישום המתוקן נורו מספר יריות בכוונה לפגוע ברכב ולא צוין, כי היריות נורו בכוונה לפגוע במנוח. למזלם הרע של כולם כדור אחד פגע למרבה הצער במנוח וגרם למותו. עוד צוין, כי נאשם 1 ללא עבר פלילי נשוי ואב לשני ילדים.

ב"כ הנאשם 2 ביקש אף הוא לאמץ הסדר הטיעון והסביר שההסדר מקפל בתוכו את כל השיקולים ומאזנם באופן כזה שהוא ראוי בנסיבות העניין. עוד הוסיף שנאשם 2 נשוי אב לילדים, שילם את הפיצוי וביקש שפסילת רישיון הנהיגה תהיה מתונה.

שני הנאשמים ציינו כי הם מצטערים על המעשה.

כתב האישום המתוקן בו הורשעו הנאשמים חמור ומתאר השתלשלות של אירועים אלימים שהובילו בסופו של דבר לכך שהמנוח קיפד את חייו. הרקע לאירוע הקשה והטרגי מתואר בתחילת כתב האישום, ומסתבר גם מטיעוני באי כוח הצדדים, שהמנוח לא היה קשור לתחילת האירועים המתוארים ונקלע למקום באופן מקרי, כשכל חטאו בכך שנסע בכביש זה.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר לעניין תיקונו של כתב האישום כפי שהגיעו, לאור קושי ראייתי אותו פרטה בהרחבה התובעת. הקשיים שתיארה התובעת בנוגע לכך שלא ניתן לקבוע על פי הראיות בתיק מי מהנאשמים הוא היורה, מוכרים גם לנו מאחר ושמענו את מרבית ראיות התביעה.

מאחר ותוקן כתב האישום כפי שתוקן, אין לנו אלא מה שרואות עינינו על פי כתב האישום המתוקן והוראות החיקוק שבו.

בסופו של יום על פי כתב האישום המתוקן נמחקה עבירת הרצח והנאשמים הורשעו בעבירה של הריגה, כאשר אף בעובדות כתב האישום המתוקן צוין בסעיף 27, כי הכדורים לעבר רכבו של המנוח נורו בכוונה לפגוע ברכב, ולא צוין שנורו בכוונה לפגוע במנוח.

יש לזכור עוד, כי במסגרת הסדר הטיעון הוסכם על פיצוי 30,000 ₪ שישלם כל אחד מהנאשמים ובסה"כ 60,000 ₪ והפיצוי הופקד בקופת בית המשפט, כתנאי לקיום הסדר הטיעון.

בנסיבותיו של תיק זה, הגם שהסדר הטיעון מקל, לאור התוצאה הכה קשה וטרגית של מעשי הנאשמים שקטלו את המנוח אשר לרוע מזלו נקלע למקום באופן מקרי, ונורה מ M-16, נראה שהוא מצוי במתחם הסבירות גם אם בתחתיתו. לאור האמור ונוכח ההלכה הפסוקה בדבר כיבוד הסדר טיעון מצאנו לנכון לכבד את הסדר הטיעון.

ביחס לעונש הפסילה באשר לנאשם 2 לקחנו בחשבון את מכלול טענות הצדדים ואת העובדה שהוא נדון לעונש מאסר לא קצר, ומנגד הורשע בעבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח.

אשר על כן אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

באשר לנאשם 1:

א. מאסר בפועל למשך 12 שנים מיום מעצרו 17.2.16.

ב. פיצוי בסך 30,000 ₪. הפיצוי אשר הופקד כבר בקופת בית המשפט, יועבר למשפחת המנוח על פי פרטים שתמסור ב"כ המאשימה בתוך 7 ימים.

ג. מאסר מותנה למשך 24 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות מסוג פשע.

באשר לנאשם 2:

א. מאסר בפועל למשך 12 שנים מיום מעצרו 30.5.16.

ב. פיצוי בסך 30,000 ₪. הפיצוי אשר הופקד כבר בקופת בית המשפט, יועבר למשפחת המנוח על פי פרטים שתמסור ב"כ המאשימה בתוך 7 ימים.

ג. מאסר מותנה למשך 24 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות מסוג פשע, או שימוש ברכב לעוון או לפשע.

ד. פסילה מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה למשך שלוש שנים, מתוכן שנתיים בפועל והיתרה על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שלא יעבור על עבירה של נהיגה ללא רשיון או שימוש ברכב ללא ביטוח. הן עונש הפסילה בפועל והן עונש הפסילה המותנית ימנו מיום שחרורו ממאסר. לאור העובדה שהנאשם הצהיר שאין לו ולא היה לו רשיון נהיגה, יראו הצהרה זו כהפקדת הרשיון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י' תמוז תשע"ז, 04 יולי 2017, במעמד הצדדים

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה